

Holešov. Julius Zeyer: „Radúz a Mahulena“, slovenská pohádka o 4 jednáních. Sokolovna, 17. dubna 1911. Po druhé v neděli 23. dubna. Že „Sokol“ předvedl nám Zeyerovu pohádku „Radúz a Mahulena“, že se zájmem a porozuměním vypravil tak těžkou, ale za to tak účinnou dramatickou práci, že zase jednou ukázal se ve své síle a moci — že vše to „Sokol“ provedl, je faktem. A obecenstvo také uznalo a ocenilo jeho snahu silnou návštěvou, dům byl vyprodán. Hra opakuje se ještě v neděli a tu zajisté návštěva neochabne. Nechci a také nechtěl jsem posuzovat výkony, nechtěl jsem mluvit o výpravě, ale přec nemohu o nich se nezmíniti. Že titulní role hrály síly osvědčené, netřeba připomínati. Kdo viděl výkony br. Holuba, kdo dovedl pochopiti jeho námahu, kdo dovedl oceniti jeho talent a kdo měl příležitost viděti úlohu tu prožívat herce jiné, ten jistě — nestavěl-li výkon jeho po bok interpretům minulým — nebyl zklamán ve své naději. A že Mahulena důstojně se řadila ke svému rekovi, je samozřejmé. A zase nemohu přejíti Runy, aniž bych aspoň zhruba výkon ten neocenil. Vždyť vždycky těšivali jsme se na vystoupení paní Srámkové-Senkyříkové, vždycky tak rádi prožívali jsme s ní obtížné scény a vždycky plně uspokojeni jsme ji vyvolávali. Ne proto snad, že byli jsme jí tehdy nakloněni, ne proto, že tehdy nás tak rozechvívala, ne proto, že tehdy nás okouzlovala, ne — právě nyní naše sympatie se k ní nesly, právě nyní si je zasloužila. A všecko to snažení a všecku tu její sílu jsme zase viděli. — A zase druží se k ní výkon br. Lenocha. Že dekorace nově pořízené a celá výprava svědčila o dobrém vkusu a zájmu

Číslo 17, strana 7

povolaných činitelů, je na bíledni. A můžeme se kojiti nadějí, že nedělní představení znova nás osvěží, že zase nás okouzlí a vyvolá dojmy nejlepší, že druhý dojem bude — ne-li hodně lepší — jistě roven prvému. Vždyť možno je a jistě správně podobné věci poslechnout dvakrát, třikrát . . . slyšet stále, ustavičně . . .